

Joža Vook:

Zajčja nadloga v Zaplankah.

(Konec.)

IV.

A zima je minila, sneg je v Zaplankah začel kopneti, s tem pa je bilo seveda tudi konec Jurjevega skrivnostnega lova. Sedemkrat bi umrl, če bi bil moral čakati naslednje zime. Spet je pljunil v roke in si začel beliti glavo z mislimi, kako bi vendarle prišel do zajcev. Če bi kamenje za njimi lučal, morebiti bi kaj bilo, prida pa ne. Če bi tekal za njimi — kako, reva stara! Hvala Bogu in čast Jurju, ki tudi to pot ni trápil svoje glave zastonj.

Lepega pomladnega dne se je spet odpravil s svojega doma, brez vsega je šel, le v žep je spravil škrnicelj popra in vrečo, prazno seveda, je vrgel čez ramo. Ob glavni cesti, ki vodi v Zaplanke, je naložil v vrečo pet debelih kamnov, velikih kakor njegova glava. Potem je krenil na polje, naravnost proti zelniku ata župana Telebana. Kamenje je razpostavil sem in tja po zelniku, nanje je pa natresel suhega, zmletega popra, ki ga je prinesel s seboj. To bi se na prvi pogled morebiti spet komu smešno zdelo, a takale past, kamen, posut s poprom, navsezadnje ni tako neumna. Jur je počenil za fizične prekle in mirno čakal, kaj bo.

Kmalu je po meji priskakal zajec, pred zelnikom se je previdno postavil na zadnji nogi, da je pogledal proti Zaplankam, če mogoče izza kakega ogla ne grozi pihalnik ata župana Telebana. Vse se mu je zdelo v najlepšem redu in celó brez vsake najmanjše nevarnosti. Smuknil je v zelnik in se ustavil pred kamnom, ki ga je bil Jur brez puše nastavil. Gledal ga je in si mislil: »To

pa mora biti zelnata glava prav posebne sorte, malo jo pa vendar moram povohati, ata župan nimajo na svojem zelniku kakega ničvrednega plevela!« Pomignil je z ušesi, stegnil glavo in previdno, poželjivo povohal — tedaj mu pa poper udari v nos, da visoko odmakne glavo, strese in nakremži gobček in kihne s tako strašansko silo, da se je razlegnilo po vseh Zaplankah, in z glavo tresči ob trdi kamen, da se mu črepinja po sredi razpoči in na mestu — mrtev obleži. Jur se je na ves glas zasmel, kar verjeti ni mogel, da ta zajčji spak zna tako imenitno kihniti, da z glavo štrbunkne ob kamen in si črepinjo razbije. Seveda, poper v nosu, to ni vijolica ali ne vem kaj.

Jur ga je brž vrgel v svojo vrečo in hajdi domov z njim. Spet je vreča jaha, spet se je mastil z bedrci in rebrci in spet se je smejal atu županu Telebanu. Še tako navihani in predrzeni je bil, da je nesel atu županu Telebanu celó kožo ka-zat . . .

Tako se je Jur brez puše kruto maščeval nad atom župa-nom Telebanom, ki so mu ne-koč puško vzeli. Zajcev je to-liko nalovil, da se je na stara leta še sam začel rediti. Še atu županu Telebanu bi bil lahko včasih katerega dal, če bi bila bolj prijatelja, tako kakor sta bila nekoč. A ata župan Tele-ban so imeli dovolj velik tre-buh, z Jurjem brez puše se vse življenje niso hoteli sprijazniti. Bili so pa tudi preveč pre-vzetni, da bi mogli jesti zajce, ki jih je Jur z roko nalovil,

kakor jim je vedno zatrjeval. So ata župan Teleban iz Zaplank raje sami puško nosili, za zajci hodili in dosti — kozlov ustrelili.

Mirko Kunčič:

Skopuh.

Hitite, otroci, hitite,
za miško nesramno tecite!
Ukradla sladkorček mi je.
Gorje, če ga z zobki načnel

Poslal bi za njo črno muco —
a muca je zame predraga:
v vodnjak sem jo vrgel predlanskim,
preveč nam požre ta nesnaga.

Hitite, otroci, hitite,
sladkorček moj dragi rešite!
Kdor miško bo ujel in ubil —
pol krhlja za trud bo dobil!